

Molnos Ferenc

Derengésben

Virradatkor a körbelévő hegyekre ráhasalt az ég. Ködös szürkésege meredek oldalakon csorog le az ébredező völgyre. Havazik. Nagy lyukú rostán szórja magát közénk a tél. Kövér pelyhek függén kergetőznek, zuhanórepülésbe kezdenek a magasban.

Derengésben kéklík a szemközti erdő. Hol vannak már a tegnapi lilák, hát a rozsdabarnák? Emlékszel még az érett sárgákra, vörösekre, mint szította a szellő az őszi éjben az álmatlanul pihegő, parázsló rengeteget? Emlékszel még a szemet megkapó kobaltra, a puhán föled hajló bársony kupolára? Hunyorgó csillagokra, apró mécseseire a végtelen térnek?

Arasznyi lett a világ. Látótered köbhajtásnyira ér, ott már bezárul. Szemed bármerre futna, elnyelő ingoványba gázol. Maradj veszteg! — fékeznéd magadban a zabolátlant. Nem kell örökké nyargalászni! Itt maradhatsz már végre, mint a lábad mellett fegyelmezetten kuporgó kutyád, kinek csak az orra rezzen, mikor mélyen magába szívja a hűvös levegőt, s az elmúlt éjszaka számtalan rejtélyes üzenetét. Maradj nyugton! Lélegezz te is mélyen! Figyeld, mint dagad tüdőd, s aztán hosszan fújd ki! Be és ki, lassan, nyugodtan. Úgy lélegezz, mintha főállásban tennéd! Hagyd, hogy átjárjon a levegő, fusson vele benned hullámokban az élmény! Akkor egészen testedbe ivódik e táj, s tied lehet ez a különös hajnal.

Patak partján

Két partról összehajló havas ágak alagútján fekszik velem szemben a patak. Szellő sem rezdül, madár sem jár. Fehér merevségbe öltözött, meg sem mozdul, marcipán a táj. Érintetlen a hó. Seholy egy nyom, csak mi sebeztek meg a tél fehér vásznát, amint kutyámmal kíváncsiságunktól hajtva erre tartottunk.

Ahogy most visszanezdek, úgy sérti a szemet, szeretném meg nem történné tenni e vétket. Hogy új sebet ne ejtsek, a friss havat tekintetemmel egyengetném simára.

Itt kellene maradni. Állni szóttlanul és mozdulatlanul. Hagyni, hogy egyszer, ha majd újra kezdődik a havazás, nem csak nyomainkat, de minket is teljesen belepjen a hó. Néznők a méltósággal érkező vizet. Hallgatnók a kövek közt futó hullámok altató duruzsolását. Jó volna végre nem ellenállni az időnek, hanem hagyni, hogy könnyedén vállára vegyen...

Együtt létezni, lélegzeni a mindenséggel. Érkezni és tovább iramlani a vízzel, s pataként mégis itt maradni. Egybeolvadni a parttalan idővel. Apró hóbucka és minden lenni.

A tél szemerkéi

Egymás mögött a hegyek egyre halványuló kékes sziluettjei. Árnyalataikban oly egységesek a síkok, oly élesen választódnak el a kontúraik, mintha színes papírból vágták volna ki, s aztán picit lennebb csúsztatva egymás elé ragasztották volna őket. Élükre állított dominókockák gyanánt sorakoznak. Az az érzésem, ha megbökném a legközelebbit, sorra dőlnének előttem halomba. Mutatóujjam már fészkelődik. Ma reggel annyira súlytalanok, csaknem lebegően könnyűnek tűnnek, hogy kedvem lenne kipróbálni.

Dunna alatt alvó, egymásba kapaszkodott menyecskék idomai: előttem hajolnak, domborodnak a közeli dombok puha ívei. Látni vélem, mint emelkednek magasba, s aztán lohadnak le, ahogy veszik hosszán a lélegzetet.

A közelben pirosuló galagonya. Apró bogyói tüzesen villannak ki a fehér takaró alól. Odébb bokrok, tölgyek kusza grafikája. Egy öreg cser legfelső ága úgy hajlott meg, mint a lámpavas. Végéről kosárnyi fagyöngy csüng alá: világoszöld lampion.

Az útszélén fehér hókucsmás kerítéskarók. Magukba mélyedt néma pásztorok. Mozdulatlanságukban fenségesek. Mintha imádkoznának. Nem zavarom meg őket. Lábujjhegyen osonok át előttük, zajtalanul megyek odébb.

A patak mellett fűzek álmodoznak. Jégpáncél alatt megcsendesedve duruzsol a víz. Távolságukat gyorsan elhaló rövid sorozatok. Más semmi hang. Nesztelenül szitálja finom kristály szemerkéit a tél.

Karol Wojtyła

Ecce homo!

Íme az ember, aki az elmúlt negyed évszázad viharában mértéket adott a világnak!

Demeter Attila

Mai Sziszüphosz

Egyre, csak egyre cipelek
véget nem érő utakon
hasznos-hasztalan terheket:
a pusztát lát a jutalom.

Birkózok, hordok, cipelek,
büntetésem csak nemesít,
de fogytán erőm s a hitem,
s nem látom, ki a nemes itt.

Egyre, csak egyre görgetem,
s nem világos, mit kellene
tennem, ha mondjuk, utolér
a „minden mindegy” szelleme.

Talán kérek egy új követ,
s évszázadokig görgetem,
adj esélyt, hátha sikerül
megszülni lassan új hitem.

Mi lesz?

Mi lesz, ha egyszer
elnémul suttogásod
s megfáradt hitem,
akár az árnyék,
úgy tűnik el a múltban
mint sosemvolt ajándék

a magukra maradt,
földönfutó álmok
szétgurulnak,
mint elejtett üveggolyók
s elnyeli őket az éjszaka
fojtogató csendje...
